

La llançada

1

De mica en mica el temporal s'ha anat amansint i el cel es comença a aclarir. Voltant bé sembla que encara ~~se~~ se senti el punterig del món. El terratrèmol ha allunyat la pentada. Des del balcó el carrí que ~~per~~ mena a la muralla es ven de cap a cap, quasi solitari. A la Porta Judiciària ha estat reforçada la guàrdia. Els soldats encarregats de mantenir l'ordre al Golpokha ressequen silenciosos les espines obertes pel terratrèmol. La roca que feia de pedestal als monestres s'ha esberlat de dalt a baix. Els prups que s'han

quedat al peu del baluard es van acostant poc
poc a poc. Hi ha entaquesta part homes i dones que
foren punts per Jesús, els que l'havien sentit predicar,
els homes de bona voluntat, els pobres, els nets
de cor sobretot. Molts ploren. Altres contemplen el
baluard com si fos un altar.

2
Salt de la roca hi ha un silenci ~~ans~~ de capella
del sacrament, un silenci ple de la presència de Deu, un
silenci que escolta ~~escolta~~ i mira. El penyes del grup compacte
de la verge clara, les seves annipres i sant Joan,
plantats davant de la creu central, trenca el cor. sovint
els espingnets dels bandits espunxen el silenci. Els lladres
tremolen com tremolava mara el bon Jesús, com

3
prenem la fulla a l'arbre, veient una només, una entre
mil i sense vent. És el tremolor que sempre porta els
hombres de un a un, si acostats l'hora dels bandits. Ja
veuen els que els han de trencar les cames. I a Jesús,
també el remataran? Un dels dos lladres ja es veu
sant. L'altre ja és un dimoni. Jesús quan el va mirar
igual que a l'altre amb aquella mirada que un dia
començà a la Magdalena, als apòstols Mateu, Pere
i ... Judas. Però, ~~el~~ Gerstes, el mal lladre, s'
accontenta amb un regament diabòlic, amb el mal
pensament de la rancúncia de veure que Jesús,
coronat d'espines, ha patit més que ell. Símbol de
la humanitat aquests dos lladres: al balvan mateix,

Simas acabarà bé y Gerstas, corromput fins al
mell dels seus, acabarà malament. I en el tribunal de
l'altre món, Jesús, actuant ~~de jutge~~ llavors de
jutge, en destinarà un cap a la dreta, entre les suelles,
o sigui al Paradís, i enviarà l'altre a l'esquerre,
entre les boes, al foc de la Gehenna, com l'herba
que és llençada al foc. Bon mira a Jesús, Simas,
dit el bon lladre, el sant lladre! l'altre, infelz,
encara blasfema. I potser té enveja de veure que per
Jesús s'ha remuegut cel i terra i per ell no. Amb
l'ajut de la pràixa de Déu el sant lladre ho va
describant tot. Saps que tota la seva vida és un
crim, que Jesús era innocent, que li ha promès que dintre

poec seria amb ell al Paradís. I així seria petit el Terratzenumel V
i el beatus han convenut que Jesús és fill de déu. ha
verge Maria se'l mira i ell la mira, fortorçuda per les
reves amigues, els ulls remulls de llàgrimes de la verge
Maria van del bon Jesús al bon lladre i del bon lladre
al bon Jesús. Els ulls de la Mare de déu dels Dolers
i els del fandiit es troben sempre. I la Mare de
déu sent que el bon lladre estima el bon Jesús.

Aquesta persona s'ajuda a bé morir el ~~o~~ sant lladre
sosté la verge Maria. sembla que no tinguis temps de
desmendar-se, ella que sempre fa de mare. I d'això,
sant Joan, el fill adoptiu, se'n adona i no en té
pens s'enveja. Maria de Magdala és potser la que

més li enten aquest bandit. Ella també era lladre:
havia robat la diputació de l'Àfrica i del cos ~~de~~ a
molts homes. I ara, ella també prepa per ell. Quina
bona mort la del bon lladre! Cap pecador ha tingut
tanta sort com aquest ~~pecador~~ home. In pac ~~de~~ haver
reconegut que és un pecador ha estat absolt pel bon
Deus i morirà besant el sant besit que li mostra
la Verge Maria. Ell és aquell oller de la paràbola de
Deus que arribant a la vinya a l'última hora colmarà
com els que hi hagin treballat de sol a sol, i pobres de
nosaltres si en tinguéssim enveja.

Dimas, el bon lladre, és el primer pecador que davant
el repugnant espectacle de Jesús crucificat no n' haurà
cridat i creuarà en la gloria de Jesús i de la seva

creu. Moltes sants d'aquest món no progressaràn pas tant. Capas com ningú de comprendre la creu, la seva fe nascent no se n'ha escandalitzat. bonaventur Jesús en el rebuig dels homes, dimas s'ha vist el més sant, ~~del poble~~ el més pur dels homes, ell i el benaurat s'han reconegut fill de ~~deu~~ Déu. Havia de costar de tenir fe en aquest Galpetha fastipós. Potser nosaltres no ni hauríem tinguda fe. De la divinitat de Jesús no se'n ven ni rastre. El cap s'ha inclinat sobre el pit i s'han arronçat, els genolls, com si aquest Jesús ja descendís a la tomba. La cabellera i la corona són un parbuig de sang. Una espina li fa un rec de sang fins a la cella. Té la patla esquerra inflada per una bastonada. El canvi de les llàgrimes, net de sang, passa pels badins del nas fins al hipotí. El front, les mans i els peus van despatant sang. Centenars

de mosques, les mosques pobres de l'Orient, turment dels
pobres, dels malalts i dels leprosos, s'embriaguen i xipollejen
en aquesta sang. Tot ell n'és ple: el cap, els ulls, els
llavis, la barba, les mans i els peus. Més fastidioses
que mai, unes es mouen amunt, altres avall, pel rostre, el
pit i els braços. Unes salten de nafra en nafra, altres
pasturen fixes en un lloc, sobre la carn viva, devo-
radores. I al voltant del cadaver en volen legions.
sembla que en virtut de tot això. En la profanació d'
aquesta sang preciosa tots mesatges hi hem tingut, al
menys, la participació de les mosques i la representació
d'una mosca. I és impossible de fer-les pagar. Si les
dones o l'autoritat les escriuen mouen una bronzidera
enorme i embopides es rebaten sobre el cos de Jesús

amb més fúria i més veracitat que mai. Quina
~~op~~ angúnia i quin fastig!

Qui ho diria que aquest Jesús és Fill de Déu! Però
la Verge Maria ho sap ben de cert. I Maria de Magdala,
ella que tenia set dimonis al cos, i la superba i la
luxúria i li enveja se la menjaven viva, ella tan
resuscitada com ~~el~~ Klatzer, el seu germà, ho sap ben
bé de cert. Simón, el sant lladre n'està ben segur i
sant Joan, el fill del Zebedeu també. Sant Joan pensa
en el seu secret, el secret de la Transfiguració. Ell,
~~el~~ el seu germà ^{Dauve} i Pere veieren la glòria de Jesús
al Tabor. El nostre J' aquest Jesús, ara ple de blaus
i nafres, cobert J' escupinades i mosques, era com

el sol i els seus vestits resplendien com la neu. Però ¹⁰
de tot això que veieren, Jesús els prohibí de parlar-ne a
ningún fins que el fill de l'home hagués resuscitat d'entre
els morts. Llavors no entenieren que volia dir
resuscitar d'entre els morts. I ara tampoc, Joan no ho
enten paire. Sen que Jesús és mort, però té fe i pensa
que és impossible que tot això acabi així. Del Fabor no
se n'obsidará mentre visqui i qui ha vist la gloria
de la transpiració pot tenir fe a l'hora de la
crucifixió.

De la divinitat de Jesús, de que és el fill de Déu
només n'hi ha un signe, però explèndid: les profecies relatives
a la mort del crist es van complint amb una exactitud
matemàtica. Però ~~no hi ha cap altre signe~~ només se n'

adona la Verge Maria depués d'haver estat que tenia 11
l'entrenament de meditar l'escritura, tota el mestatge
del seu Fill. El fet que els soldats es jopresson la
túnica de Jesús als dous, tal com estava escrit i de
veure que el soler XXI, resat per Jesús a la creu, era
calcat sobre la passió l'ha impressionada i segurament
ho ha comunicat a l'apòstol Joan. I ara se
n'acompliran dues més de profecies. Vet aquí que vénen
els soldats que tenen orbe de treure-li les cames. En
veure'ls, tot hom s'esplaria. Però no ho podran pas
fer perquè el Pare celestial no ho permetrà. Arriben
i prenguen les cames a un dels lladres i
després les de l'altre lladre. I veient que Jesús

ja és mort no li rompen les cames. Però un dels soldats li travessa el pit amb una llança i tot se'n va en surt sang i aigua.

12
Som en un dels moments més emocionants de l'Evangeli. El desceble que en el regne de la nit s'havia adormit sobre el pit de Jesús, l'evangelista Joan, que ~~no~~ dona compte d'aquest fet, així: «I el qui ho veié en dona testimoni, i el seu testimoni és veritable, i ell sap que don veritat, per tal que vosaltres creieu. Per aquestes coses s'han esdevingut a fi que s'acumpli l'

Esriptura: Os d'ell no serà romput. I una altra \ 13

escriptura son encara: Miraran vers aquell que
maspassaren. >>

fi han acomplert doncs en un moment dues
profecies. Estava manat en el llibre de l'Exode
(XII, 46) i en el dels Nombres (IX, 12) que a
l'any ell pasqual, que era una figura de Jesús, no
se li podia rompre cap os. I el profeta Zacarias
(XII, 10), parlant del dol per la mort del
Messias, havia escrit:

14

44 I cessaré sobre la casa de David
i sobre els habitants de Jerusalem
l'esperit de penitència i de penes,
i em miraran a mi, el que travessaren,
i ploraran sobre ell,
com es plora el fill únic,
i s'entoliran per ell, com si fos el primogènit,
En aquell dia hi haurà grans plors a Jerusalem,
com els plors d'Adadremora a la vall de Magedo. 7

15
El Pare celestial no podria pas permetre que a
Jesus li trenguessin les cames. Li ha abandonat a tots
els sofriments, però el trencament d'aquells, un cop
mort, hauria estat una crueltat inútil. Doncs per
què ha permès la llançada. ~~La~~ h'ha permesa per
necessitat, perquè un cop aconpleert el sacrifici,
aparegués l'autor de tanta generositat i el cor de
Jesus dignés laarrera paraula i rebés el nostre
homenatge. No hi havia holocauste possible
per a redimir el pecat i Jesús digné al seu
Pare celestial: Aci em tenia! La llançada i la
sang del cor és la ruptura al brial de tota una

vida, des de l'encarnació a la passió de Jesús, la 176
prova que no hem pas estat tractats segons els nostres
pecats, ni castigats en proporció a les nostres culpes. «Dolç
àngell - preguntà santa Caterina de Siena a Jesús -
per què heu volgut que el vostre cor fos obert a
la creu? - Per fer comprendre als homes - li respon-
gué Jesús - que el meu amor és més gran que
tots els rigors que n'he donat: els meus
reprimiments tenien límits, el meu amor no en
té pas.» El millor comentari davant del costat
traspassat del belluc històric és la graciosa frase
del cardenal basanias en una lletra a donya

barone de Lojo de Anguera, frase que val la
pena de repetir de memòria: «Quin Jesús tan
Jesús el bon Jesús!» → 17

L' Eglèsia venera com a sant l'autor de la llança.
Hi ha hermitsos, nom que val dir: l'home de la
llança. Ho trobavéu din que ~~passa~~ vivant vint anys fen
~~per~~ penitència entre els ermitans de besàrea i que ~~era~~
per la fe de crist fen decapitat. Al pen d'una de
les quatre pilastres que sostenen la cúpula del Vaticà
hi ha Sant hermitsos. La vident Anna Catarina
Immerich din que hermitsos es deia Bassius i que
era - un oficial romà de vint-i-cinc anys. Era la

18
riota dels soldats, perquè amb la importància que
es donava i presumpt com era, tenia els ulls
llorimosos. Sepens la tradició una esquitxada de la
sang que sortí del costat de Jesús va curar els ulls
de honrinos i el va convertir. Aleshores Anna
Catarina Immerich que honrinos diripi ràpidament
el seu cavall entre la creu de Jesús i la del
bon lladre, perquè la llança amb les dues
mans i l'enfonsà amb tanta força en el costat
dret que la punta travessà el cor i arribà
a la part superior ~~la punta~~ a la part del costat
esquerra. Reneida ferida! Per ella han passat

la llança i el llancer.

19
h' examen del fant blancot de Torí — segons el
llibre de M. Antoine Legrand, que resumeix tota
la bibliografia sobre la qüestió — demostra que la
llança va passar sobre la vena costella, en el
cinqué espai intercostal, penetrant obliquament. Tra-
essant després una rama del pulmó dret i el
pericardi que envoltava el cor com un sac,
arribava al ventricul dret, després d'un trajecte
de vuit centímetres. Fa remarcar el doctor
Barbet que la part del cor que desborda,

cap a la dreta, l'esternon, és el ventrícul dret. En els cadavers, aquest ventrícul es ple de sang líquida. Si la llançada hagués vingut de l'esquerra hagués estat després de la mort, l'aspra de que ens parla Sant Joan era l'hidropèricardi exsudat durant l'agonia en el pericardi. Fé l'aspecte d'aigua. Cal notar també que si ~~la~~ el cop de llançada hagués estat venut abans de la mort, el pulmó en contraure's no hauria deixat vessar sobre el pit el flux de sang. hem ens interessa tot això fins als més mínims detalls. El cronista

20

no creu pas excedir-se en aquest capítol. Molt 21
justament sant Pau, en una lletra als cristians
d'Efes, que si l'Esplèida llepeix en la missa del
sacrat bar, parlant de l'amor de Jesús envers
els homes, diu que ens cal «comprendre amb tots
els sants quina és l'amplada; la llargada,
i la fondarxa i l'alçada» de la caritat del
nostre, «caritat que sobrepuja el coneixement.»
Sembla talment com si el convertit de ~~de~~
Damaso contemplés la ferida del bar de Jesús.

Ja hi ha cinc ferides mes horribles en el cos
de Jesús. Ni la resurrecció no les clourà. Les de les
mans i els peus han estat obertes al balvan: la del cos

22
li ha fet mal tota la vida. A Getsemani aquest
cor ha estat rosegat per mastius. Era natural que aquest cor
escolatés un dia o altre.

La ferida del pit es ven de lluny. S'obria de baluari
estant es ven encara. En el flensol de Fori la reguera de
sang fa quinze centímetres. Després de fer aquest camí
repalimava per terra, perquè a la mare Terra també n'hi calia
com als homes.

Ferida postuma, però més dolenta que fotes. Prosa
de sang, encarnació al valor heroic atropada pel
Pare celestial a títol postum. Quan el cor de Jesús
era lliurat a l'oprobri i a la misèria, el Pare no l'ha
pas compatit, com havia predit el salmista.

Rosa immarcescible, roentíssima. Jesús resuscitat 23
l' exhibirà dignament a Tomàs i als altres apòstols, com
una veneració única, la primera de la història. — Fotes les
veneracions nostres d'or i brillants deuen tenir un
origen cristià i potser han començat inspirant-se en aquesta. Les
colloquem al pit, cap a l'esquerra, ben a prop del cor, com a
penya d'heròisme i noblesa. — Veneració al valor de
Jesús, ~~perquè~~ concedida per haver estat obediència fins a
la mort, ~~la~~ mort de creu.

Sang i aigua en el costat de Jesús. Sang i aigua,
símbol dels sacraments, dels quals el sacrifici de Jesús
n'és la font. Aigua del baptisme, sang de l'eucaristia.
Vet aquí perquè fent Tomàs viu que els sacraments són
reliquies de la passió. Del costat d'Adam n'eixí Eva,

la nostra mare segons la carn: del costat de Jesús, 24
el nou Adam, en vertí l'Esplera la nostra mare
espiritual.

En veure un fant brut mort instintivament contem-
plem la llançada. I veient la sang pergem en el cor
que li ha vessada. A l'altar també, quan el sacerdot
alça el calze pensem en aquest cor. Hi ha una ~~pederona~~
joculadora famosa que diu: "Cor Jesu sacratissimum.
Miserere nobis." (Cor sacratissim de Jesús. Fiquen
prietat de nosaltres). Potser en cap altra ocasió — la
pràctica us en convencerà — seria tan oportú de dir-la
com en aquesta. En adonar la sang vessada per a nosaltres
sembla natural demanar pietat al cor que li ha ofert. El
solemne evangeli en el qual fant Joan ens conta

1° episodi de la llançada d' Eglésia el lleix tan 25
per la festa del Sagrat Cor com per la de la Preciosíssima
Lang.

La devoció al Sagrat Cor de Jesús té per objecte
maternal el cor de carn de Jesús y per objecte formal
d'immens amor d'aquest cor envers tots, absolutament
tots els homes. Tancara que la imatge del Sagrat Cor de
Jesús pugni satisfer la nostra devoció al Sagrat Cor,
modernament hi ha les imatges del "Sagrat Cor", representant
Jesús, dret o assegut en un tron com a Rei, en
actitud de mostrar-nos el seu cor. Recorden aquestes
imatges i aparició de Jesús a Santa Margarida Maria
d'Alacoque ocorreguda el dia 16 de juny de 1675, el

Dimenge després deborgus. Jesús li mosterà el seu
lloc a la santa missa i li demanà que fes instituir
una festa del Paprat bon el divendres que segueix a
l'octava de borgus. 26

En la literatura mística i particularment en les
lletanies del paprat bon, aquest bon de Jesús, Fill de
l'Etern Pare, format per l'Esperit Sant en les entranyes
de la Verge Mare, unit substancialment al Verb de
Dien és temple i santuari de l'Altíssim, casa de Dien,
porta del cel, focal ardent de caritat, capri de la
justícia i de l'amor, abisme de totes les virtuts, rei
de tots els cors, centre de tots els tresors de la
saviesa i la creència de la plenitud del qual tots havem

27

participat. bon de Jesús, on habita la plenitud
de la divinitat, en qui el Pare s'és complaent, el
desitjant de les muntanyes eternes, font de vida i
santedat, amorat d'oprobri, vida nostra i resurrecció
nostra, delícia de tots els sants, esperança dels que en
nos morem, cor feradat per una llança, obediunt
fins a la mort, tinguen pretat de nosatres - diuen
les Eclesiastes.

Molt abans d'obrir-se la porta del sagrat
bon de Jesús, els sants i les ànimes piadores
s'havien refugiat en la fenda d'aquest cor
veient-lo com la porta, el jardí, el paradís de

28

delícies retrobat. En ell realment hi cab
tots homs. Milions d' homes s' han amagat al fons
d'aquest hoc i s'hi han passat la vida. Per a
milions d' homes aquest hoc flamejant de caritat
ha estat com per a Dimas, el ~~recollidor~~ bon
lladre, el far, el port i l'asil, almenys a l'
hora de la mort. Es pot ben dir que no hi ha
cap de les metàfores ~~recollidor~~ usuals tan
exacta ~~com~~ i tan noble com aquesta.